

[Carl P. Jensen.]

boliger i det antal, der er behov for, men også under de forudsætninger, der er nedfældet i lovens § 1, hvori det hedder:

„Lovens formål er at tilvejebringe en boligbestand af en sådan størrelse og med en sådan husleje, at de boligsøgende får en rimelig mulighed for at skaffe sig en efter deres økonomi og familieforhold passende bolig.“

Efter min opfattelse må vi være forpligtet til at holde os denne målsætning for øje, så meget mere som det er et naturligt krav i vide kredse. Hvis jeg ellers er rigtigt underrettet — bl. a. gennem Aalborg Stiftstidende for i søndags — har flere medlemmer af det høje ting, bl. a. de ærede medlemmer hr. Alfred Bøgh, hr. Jens Chr. Christensen og hr. Søren Jensen, lovet at tage bud med til boligministeren fra Ålborg kommune, der skal skaffe 100 erstatningslejligheder netop til en leje, som jævne mennesker kan betale. Jeg vil tro, at hvert eneste medlem af dette høje ting, der repræsenterer bybefolkningen — og hvem gør ikke det — er ude for ganske tilsvarende opgaver: at tage bud med til boligministeren og slide trapperne i boligministeriet.

Hvis medlemmerne af de partier, der står bag dette forslag, har kontakt med deres vælgere, kan de så lidt som andre roligt se på en udvikling, hvorved man standser boligbyggeriet for dem, der har vanskeligst ved at betale den leje, som størsteparten af det private byggeri betinger, d. v. s. 65 kr. pr. m² eller deromkring, hvilket svarer til en årlig leje på 5 000 kr. for 2 eller 2½ værelses lejligheder alene for at bo, hvortil kommer varme og de ofte store befordringsudgifter, der er forbundet med disse lejligheds beliggenhed. Det kan ikke være rigtigt, at man i højere grad har taget beskæftigelsesregulerende hensyn ved byggeriets igangsættelse og har ladet hensynet til lejeniveauet træde i baggrunden.

Jeg er da også overbevist om, at den højtærede boligminister ikke deler den opfattelse, som er kommet til udtryk selv fra ansvarlige kommunalpolitikere, når man har sagt, at det er lige meget, hvem der bygger, når bare der bliver bygget. Selv fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt er

det vel et spørgsmål, om en sådan betragtning kan have sin gyldighed, fordi der jo på lang sigt er tale om et meget stort problem, nemlig den indflydelse, et så voldsomt stigende lejeniveau, en stigning, der langt overstiger de 50 pct. af udlejningsprisen i det sociale boligbyggeri, efterhånden vil få på lønniveauet hos dem, der skal betale. Huslejen må nu engang være en del af det omkostningsniveau, der også skal tages hjem over produktionen. Man må ikke se bort fra, at såfremt denne udvikling ikke standses, nærmer vi os den tid, hvor man på ny begynder at tale om spændingen mellem det nuværende huslejeniveau og det 5. eller 6. huslejeniveau, der er ved at skabes i det overhåndtagende spekulationsbyggeri.

Jeg vil derfor advare mod den tendens, at statsstøtten alene skulle være et sikkerhedsnet, som det er sagt, under en faldende beskæftigelse. Den bør snarere være et net, der skal kunne spændes over et unaturligt stigende lejeniveau, så meget mere som et sådant også kan tjene beskæftigelsesmæssige og beskæftigelsesregulerende formål.

Det undrer mig ikke, at det stigende huslejeniveau ikke gør synderligt indtryk på det ærede medlem hr. Poul Møller. Det synes at være meget morsomt.

Jeg har den bestemte opfattelse, at det primære i den nugældende boliglov ikke er det beskæftigelsesmæssige, hvad jeg ingenlunde underkender, men man bør kunne være enig om, at formålet med loven er det, der fremgår af lovens § 1, nemlig at skaffe de boligsøgende en, som det hedder, „efter deres økonomi og familieforhold passende bolig“. Dette hensyn må gå forud for spekulationsbyggeriet, som indtil nu i hvert fald har vist, at det ikke har magtet den opgave. Selv om vi ser bort fra m²-tilskud og mange andre ting, vil det almenyttige og kvalitetskontrollerede byggeri end ikke tilnærmelsesvis komme op på de m²-priser, vi kender til. Men faren er der, bl. a. fordi der allerede nu er sket uoprettelig skade gennem de voldsomt stigende grundpriser, som betales af private bygherrer, og som boligministeriet aldrig ville drømme om at godkende for det almenyttige byggeri. Heri ligger måske den største fare på lang sigt.

Jeg ved, at man har den opfattelse, at